

TRASIGA CISTERNER

 Låt oss be! Herre, nu tror vi. Vi tror på Guds Son och därigenom tar vi emot Evtigt Liv genom Honom. Nu har vi samlats igen i afton, ikväll rättare sagt, till ytterligare ett möte, och vi litar på Dig för Budskapet och vad Du vill tala om för oss ikväll. Vi tror på Dig, Herre, och vi väntar på Dig. Och Du sa: ”De, som väntar på Herren, ska förnya sin styrka, de ska svinga sig upp på vingar som en örn.” Och vi ber, Gud, att Du ska ge oss den där uppsvingande Kraften ikväll, då vi väntar på Dig.

² Vi tackar Dig för de här människorna och för vad de betyder för Dig och vad de betyder för mig. Jag tackar Dig för det, Fader. De är Dina ädelstenar. Och jag ber, Gud, att ikväll, att Du ska uppenbara Dig på ett sådant sätt för dem, som de behöver. Om det finns sjuka här, må de bli helade! Om det finns ett tvivel i någons sinne, rensa bort det, Herre! Och ge oss bara av Din Närvaro och Dina välsignelser, för vi behöver dem, Herre. Du är allt vi behöver. Och utan Dig kan vi inte göra någonting.

³ Vi ber, att Du ska ta emot vår tacksägelse för allt, som Du har gjort. I Jesu Kristi Namn ser vi fram mot Dina välsignelser. Amen.

Var så goda och sitt!

⁴ Och, ja, det är bara litet svalare den här söndagskvällen här inne, än det var förra söndagskvällen. Vi är mycket tacksamma mot våra bröder, som har arbetat så trofast och fått in det här. Jag känner två eller tre av dem. Broder Mike Egan, som jag ser där bak, och jag . . . Broder Mike och broder Sothmann, broder Roy Roberson (tror jag) och broder Woods och allesammans, de var här nere och svettades med det och försökte få in det, så att vi kunde få det här Budskapet nu, idag rättare sagt. Så vi är tacksamma.

⁵ Nästa söndag förmiddag, om Herren vill, vill jag ha ett helbrägdagörelsemöte, bön för de sjuka. Och vi ska kalla det för helbrägdagörelsemöte, om Herren vill.

⁶ Jag märkte i förmiddag, att det finns en hög näsdukar här. Jag bad för dem. Och jag, medan Ni bad och sjöng, bad jag för näsdukarna, så då finns det flera här ikväll. Så vi — vi tror att Gud helar de sjuka. Så många mäktiga vittnesbörd om helbrägdagörelse ibland oss, och över hela världen, och vi är tacksamma för detta.

⁷ Och jag tänkte att nästa söndag, eftersom jag måste vara borta litet grand, och vi har hållit på så mycket bara med

undervisning och med Budskapet, så tyckte jag att det skulle vara bra, om vi hade en — ett helbrägdagörelsemöte, bad för de sjuka. Och vi litar på, att Gud ska ge oss en härlig stund.

⁸ Nu måste många av Er köra många miles ikväll. Så jag talade till grupper borta på Blue Boar cafeteria idag, där jag åt middag. Många fina människor, jag fick skaka hand med dem och tala med dem, folk jag aldrig har träffat tidigare, som kommer hit till kyrkan. Och jag är tacksam för sådana vänner, och jag vill tacka var och en av Er. En del av dem har plockat björnbär och tagit med sig till oss. Och en hade med sig en hink sirap, eller melass tror jag det var, och — och goda saker. Ni vet inte, vad det där betyder. Och om morgonen då jag stiger upp och går ut ur huset, ibland . . .

⁹ Här om morgonen var det någon broder där, som hade det riktigt svårt, hade inga kläder och så, som ville att jag skulle skaffa honom några kläder. Jag började gå ut, och jag nästan snubblade över en hink björnbär, som stod där. Jag sa: "Hade Du med Dig de där björnbären?"

¹⁰ Och han sa: "Nej, jag hade aldrig någonting med det att göra. Jag har varit här sen innan det blev ljust, och de stod här då." Och det var min gode broder Ruddel, som hade tagit hit dem till mig. Och, så jag sätter förvisso värde på de där sakerna.

¹¹ Billy Paul nämnde just för mig, för några ögonblick sen, att de hade tagit upp ett offer i den här församlingen ikväll, åt mig. Jag — jag tackar Er för det. Jag ville inte, att Ni skulle göra det. Jag — jag uppskattar verkligen Era ansträngningar osv., men det där var inte nödvändigt. Och, men Herren välsigne Er! Ni vet, som Ni vet säger Bibeln: "Vadhelst, som Ni har gjort mot den minste av dessa, det har Ni gjort mot mig."

¹² Nu har jag liksom talat till Er mycket rakt på sak om Budskapet. Och jag . . . En del människor kanske har fått intrycket, att — att jag tror att Jesus ska komma i morgon eller ikväll. Det gör jag. Nu säger jag inte, att Han kommer att göra det. Och åter, Han kanske inte kommer förrän nästa vecka, och det kan bli nästa år, det kanske blir om tio år. Jag vet inte, när Han kommer. Men det är en sak jag vill att Ni alltid ska komma ihåg: Var redo varenda minut eller timme! Förstår Ni? Så om Han inte kommer idag, kan Han vara här i morgon. Så kom bara ihåg det, att Han kommer!

¹³ Och jag vet inte, när min sista stund på denna jord är inne, ingen av oss gör det. Och det är ingen av oss, som vet när Han kommer. Han vet det inte ens själv, enligt Hans egna ord. Han sa: "Endast Fadern vet, när Han ska komma, inte ens Sonen vet, när Han ska komma." Det blir då Gud sänder Honom till oss igen. Men vi väntar på Hans tillkommelse. Och om Han inte kommer i min generation, kommer Han kanske i nästa,

om Han inte kommer i den, kommer Han i nästa. Men, för min egen del kan jag knappast se, att det skulle vara någon tid kvar. Jag bara . . . För min del skulle det kunna ske vilken minut som helst. Nu betyder det där inte . . . Det betyder inte, nu, att Ni får se himlarna förvandlas och alla . . . Det är inte den tillkommelsen jag talar om. Jag talar om Bortryckelsen.

¹⁴ Ser Ni, han kommer tre gånger. Han kom i tre Söners Namn. Han kom i en treenighet: Fader, Son, Helig Ande. Ser Ni, alltsammans samme Kristus, samma Gud hela tiden. Nu vet vi, att Han kom för att ge oss tre nådens verk: rättfärdiggörelse, helgelse, Den Helige Andes dop. Allting i Gud fullbordas i tretal.

¹⁵ Och så kom Han, först, för att återlösa Sin Brud. Han kommer, för andra gången, som en Bortryckelse, för att hämta bort Sin Brud. Han kommer, för tredje gången, tillsammans med Sin Brud, Kung och Drottning, efteråt, det är då många människor väntar Tillkommelsen.

Men då Han kommer den här gången, kommer knappast någon, utom de som är redo, att veta när Han kommer. Det kommer bara att vara människor som fattas. De kommer inte att veta, vad som har hänt dem. De kommer bara att ryckas bort, i ett ögonblick, och så saknas de bara. "Förvandlade ögonblickligen, på ett ögonblick." Så var bara redo för det! Det skulle vara fruktansvärt att en morgon sakna en av sina kära och ingen kan finna dem. Skulle det inte vara alltför illa, att veta att det redan har skett och Du missade det? Så stanna bara inför Gud!

¹⁶ Nästa vecka nu, om Herren vill, nästa måndag, en vecka från den här måndagen, om Gud vill, tar jag familjen tillbaka ut till Arizona, där de går i skola, sedan kommer jag tillbaka.

¹⁷ Nu far inte jag dit ut . . . Jag har inga möten att vara i där ute. Jag är nästan aldrig i Arizona. Jag är borta någon annan stans. Jag tar med hustrun dit ut nästa måndag. Jag kommer tillbaka hit igen. Jag ska fara härifrån till British Columbia. Jag kommer tillbaka till Colorado. Jag ska vara i Arizona igen någon gång nära jul, bara i några minuter, länge nog . . . Kanske två eller tre dagar, samla ihop familjen, vara tillbaka här över julhelgen, om Herren vill, ha ett möte under nyårsveckan här.

¹⁸ Så då är jag här praktiskt taget mera. Jag är här tio gånger så mycket som där ute, för vi har ingen församling eller några möten där ute, ingenting har vi där ute, ifråga om gudstjänster. Så det är en nackdel med det. Jag har ingenstans att skicka barnen, som vill höra det här Budskapet, liksom Era barn får höra det här, och — och, så det där är en svaghet vi har. Men de är friskare allesammans. Det är ett torrt, hett, torrt klimat, men alla barnen verkar vara friskare. Jag är inte där länge nog

för att veta, om det är hälsosamt eller inte hälsosamt. Jag, jag är i farten, och jag — jag — jag antar att jag bara föddes till kringresande.

¹⁹ Min hustru kallar mig . . . Jag vet, att hon är här, så jag kommer att få höra av det här efter gudstjänsten, som Ni alla förstår. Vad är det det där kallas, skiftande vindar eller rastlösa vindar, eller vad — vad det nu är, Ni vet, lös sand? Dvs. jag är alltid på väg, med andra ord. Och jag har varit gift i tjugotvå år nu, och ibland tycker jag, att jag är en främling där hemma, för jag måste ge mig iväg.

Men, jag väntar på den tiden, då vi ska ha inrättat oss i Hemlandet en dag. Men nu pågår striden, så låt oss vara i bön!

²⁰ Glöm inte, nästa söndag förmiddag, om Herren vill, att ta med Era sjuka och de plågade! Kom tidigt, ta plats, och troligen är det en grupp att be för. Vi kommer att vara tvungna att dela ut bönekort. Om det inte är tillräckligt många, bara nog till att bilda en liten kö på två eller tre dussin eller så, kommer vi inte att dela ut bönekort. Men vi — vi ska troligen dela ut bönekort, så vi gör det troligen ungefär en timme före det vanliga mötet, som jag tror tar . . . Det blir åtta, åtta eller åtta och trettio, som de delar ut bönekorten, öppnar kyrkan och delar ut bönekorten nästa söndag förmiddag. Och försäkra Er om att vara här då för Er . . . Ta med Er Era kära, ta in dem dit! Det kommer att vara svalt och skönt i kyrkan, om de är sjuka, och vi ska göra allt vi kan för att be för dem.

²¹ Tack ska Ni ha, igen, för kärleksoffret!

²² Och nu ska vi läsa någonting ur Guds Ord, ikväll, och vara redo för att Hans Närvaro den här gången åter ska ge oss Sitt Ord. Nu vet vi ju, att vi kan läsa en text, men Gud måste uppenbara sammanhanget. Förstår Ni? Vi kan ta en text, men Gud måste uppenbara sammanhanget. Och medan Ni nu slår upp 2:a kapitlet i Jeremias bok.

²³ Så vill jag säga, att jag är glad att vi har med oss broder Lee Vayle, en kär broder i Herren. Och här, tror jag, brodern här, jag kan inte komma ihåg hans namn, broder Willard Crase. Och jag såg bröderna från Arkansas, broder John och dem, från trakten av Polar Bluff, och broder Blair. Och å, broder Jackson och broder Ruddel och så många, att jag bara inte kan . . . Jag önskar jag kunde nämna allas namn, men jag kan bara inte göra det, och det förstår Ni. Broder Ben Bryant, jag ser han sitter här, han är vanligen mitt amen-hörn då jag . . . Alla känner igen Ben på rösten. Mmm.

²⁴ Då vi var i California en gång, predikade jag ett Budskap för baptisterna uppe i dalen. De hade ett stort tält där och en massa liksom aristokratiska baptister. Jag kunde aldrig höra ett "Amen" någonstans ifrån, vet Ni, rädda att några av kvinnorna skulle förstöra målningen på sina ansikten. Och

då, innan man visste ordet av, såg jag ett par fötter gå upp i luften, ungefär så här, och två stora händer och ett svart hår, som skakade där och ropade: "Amen!", och skrek så där. Och jag tittade ner, jag sa: "Ben, var kom Du ifrån?" Han fick verkligen till "Amen".

²⁵ Jag ser, att hans hustru tittar på honom litet. Tja, han håller på att mista litet av det där svarta håret, men det gör ingenting, vet Ni. Bekymra Dig inte över det. Jag miste mitt för länge sen.

Så glöm nu inte att be!

²⁶ Då vi nu kommer till den allvarliga sidan av mötet, så kom ihåg att om vi läser det här Ordet, då kommer Gud att välsigna Sitt Ord. "Det kommer inte att återvända till Honom fåfängt, utan Det kommer att uträtta det, som det är meningen att Det ska göra." Och jag vet, att då jag läser Ordet, kommer jag alltid att ha rätt. Då jag läser Ordet, kommer Gud att hedra Sitt Ord.

²⁷ Låt oss nu stå upp i respekt för Hans Ord! Jeremia, 2:a kapitlet, 12:e och 13:e versarna i Jeremia 2.

Bli förvånade, o ... himlar, över detta och var förskräckligt rädda, var mycket bedrövade, säger HERREN.

För mitt folk har begått två onda ting. De har övergett mig, det levande vattnets källa, och har huggit ut åt sig cisterner, trasiga cisterner, som inte kan behålla vatten.

Låt oss böja våra huvuden nu!

²⁸ Käre Gud, Ditt Ord har blivit läst. Och vi ber, att Du ska hedra detta Ord och ikväll ge oss liknelsen eller parallellen till Det, då vi ser på tider, som har gått, Israel som exempel, som Bibeln lär oss att vi kan se, vad Du gjorde med dem, då de lydde Ordet, se vad Du gjorde med dem, då de var olydiga mot Ordet, och lära oss, vad vi måste göra. Så vi ber, att Du ska tala till oss ikväll på ett mycket speciellt sätt, så att vi kan veta, hur vi ska uppföra oss i den här tiden, som vi lärde oss i förmiddags, att vi lever i. För vi ber om det i Jesu Namn. Amen.

Var så goda och sitt!

²⁹ Jag vill ikväll tala, bara en — en liten stund, över ämnet: *Trasiga cisterner.*

³⁰ Israel hade gjort två mycket onda ting. Gud sa, att de hade vänt sig bort från Honom, Livets Källa, och hade huggit ut cisterner åt sig att dricka ur. Det där är nu någonting.

³¹ Orsaken till att jag tänkte på den här texten, var att den skulle gå parallellt med det jag sa i förmiddags, om tiden vi lever i och den sak vi strävar för.

³² Och vi ser på Israel som exempel på, att vad Gud var, den samme måste Han alltid förbli. Och det finns bara en enda sak, som Gud någonsin har hedrat, det var Hans väg, som Han försåg människorna med. Och då de kom bort ifrån den vägen, då blev Gud vanärad, och Gud såg till, att människorna fick lida för att de hade gått bort från det, som Han hade sagt åt dem att göra, vad det än var.

Han till och med gav dem en lag: ”Rör inte, hantera inte, smaka inte!” Inte bara för att det var synd att göra det, utan synd att vara olydig mot vad Han hade sagt, att de skulle göra. Och det kan aldrig finnas en lag utan ett lagstadgat straff. För om det inte finns något straff, då är det inte mycket bevänt med den lagen, om den inte har något straff. Lagen!

³³ Nu finner vi, att det de gjorde på den tiden verkar motsvara det vi gör idag, vad församlingsmänniskorna gör.

³⁴ Nu ser vi någonting underligt här. Det kanske är underligt för en del människor, då Han sa: ”Ni har, de har huggit ut cisterner åt sig, trasiga cisterner.” Nu kanske en del av Er inte vet, vad en cistern är. Hur många vet, vad en cistern är? Joo, nästan alla. Om Du en gång har växt upp på en bondgård, vet Du vad en cistern är. Jag minns, jag har druckit nog många insekter från en, för — för att veta vad ett — en cistern var.

Predikade där ute på landet, i en snårig berså, där man hade en stor tillbringare med cisternvatten, som stod där, med regnvatten, ser Ni, och det blev liksom litet gammalt. Och — och då kom det insekter i det på natten. Och . . . så jag vet, vad cisternvatten är.

³⁵ En — en cistern är en — ett ställe, någonting som är grävt i marken, som ska ersätta en källa. Där folk inte har någon källa, där skaffar de sig en cistern. Med andra ord, en cistern är en konstgjord tank eller en konstgjord källa i marken, som människorna gräver ut för att fånga upp vattnet, för — för att använda det. En del av dem använder det som tvättvatten och somliga använder det som dricksvatten och på olika sätt, kanske. Allt vatten vi kunde få, ibland, var från en cistern. Brukade ha en gammal sak man måste veva, runt, runt, runt, runt, för att få upp vattnet, hade små hinkar på den, för att pumpa upp vattnet ur cisternen.

³⁶ Nåväl, vi lägger märke till en sak, ifråga om en cistern, som är annorlunda än en källa. En cistern kommer nu att bli tom. Cisternen kan inte fylla sig själv. Den är — är . . . Den är inte pålitlig. Man kan inte lita på en cistern. Den måste lita på och vara beroende av regnen, som faller om sommaren eller om vintern, vad det nu än är, för att . . . För det mesta, om vintern då snön och regnet kommer, då rinner vattnet ner i cisternen. Och om den inte får det vattnet, då får Du inget vatten. Den

blir helt — den blir alldeles upptorkad. Och den kan inte fylla på sig själv. Den gamla cisternen kan inte fylla på sig själv. Den får sin påfyllning från regnet, som faller.

³⁷ Och jag vill, att Ni ska lägga märke till en annan sak ifråga om en cistern. Vanligen finner man, eller så var det hemma hos oss, cisternen. . . . För det mesta är logen ungefär dubbelt så stor som huset och de låter vattnet rinna av logen till cisternen. Jag minns så väl den där gamla cisternen där ute, då vi hade. . . . Då stuprören från logen sprutade in det också. Den fylls på från logen.

Alltså förs vattnet från logtaket, där alla djuren har trampat omkring på stallgården, och all smuts från stallgården hamnar ovanpå logen under torrtiderna. Och sedan kommer vattnet och sköljer ner alltsammans från taket, ner i ett tråg, som är konstgjort, så in i en konstgjord tratt, sedan in i en konstgjord cistern. Och om man inte får en riktig soppa, vet jag inte vad man får, då man har en cistern. Jajamensan! Det är konstgjort, alltsammans, och så smutsigt det bara kan bli.

³⁸ Ni vet, vi brukade kalla. . . . Vi hade en silduk på en av dem. Visste Ni någon gång, vad det var? Måste sätta en silduk på den, för att fånga upp alla insekterna osv. som kom från logtaket och hela omgivningen och rann ut, från det ena stället till det andra, in i cisternen. Och vi brukade sätta på ett — en silduk på den för att fånga upp allt skummet och det vi kunde. Naturligtvis kunde den inte fånga den verkliga smutsen, den fick bara tag i de stora projektilerna, som kom ner och föll på den. Insekten kanske föll på den, men vätskan från insekten fortsatte tillsammans med vattnet. Så man — man hade verkligen en riktig soppa, då man hade en gammal smutsig cistern.

³⁹ Efter några dagar, då man låter vattnet stå kvar där, blir det stagnerat. Om man låter vattnet stå i en cistern, stagnerar det. Och det blir fullt av grodor och ödlor och ormar. Och vi brukade kalla det för "svansviftare", pyttesmå. . . . Jag vet inte om. . . . De är inte parasiter, de är. . . . Jag kan inte, jag vet inte vad man skulle kalla dem. Men någonting smått kommer i vattnet, som — som vi kallade för svansviftare. Ni vet, vad det är. Hur många vet, vad jag talar om? Å, ja, visst, alla Ni, som är från landet, vet det. Man får den alldeles full av stagnation, och då kommer allt det där, som älskar stagnation, till den. Det kommer faktiskt bara för att det har stagnerat. Och därför att det har stagnerat, drar det dit de djur, som tycker om stagnerade saker.

⁴⁰ Och det är ganska likt våra församlingar idag. Jag tror att vi har lämnat. . . . En av de svåra synder, som församlingen har begått idag, precis liksom Israel då, den lämnade Honom, det

levande Vattnets Källa, och har huggit ut åt sig konstgjorda cisterner. Och den blev hemvist för allting, som älskar den sortens vatten. Ödlor, grodor och alla slags orena bakterier bor i den, därför att den är en konstgjord tank. Och i den här tanken stannar de här sakerna, ett fullkomligt exempel på våra samfundskristna idag.

41 "Men, broder Branham", säger Ni, "varför angriper Du de där människorna så hårt?"

Det bör angripas. Det måste angripas. Fly från det, för det kommer till sist att bilda vilddjurets märke. Kom ihåg; det där är Sanningen! Det kommer att vara vilddjurets märke. Samfundsväsendet kommer att leda raka vägen till det. Det är på väg just dit nu, att tvinga, med hjälp av en makt.

42 Se på det gamla romerska kejsardömet! Det var exakt det, som ledde dem till det där avfällighetsmärket. Man fann, att ingen människa kunde köpa eller sälja utan vilddjurets märke. Hon måste ha det.

43 Det är bara två slags människor, som kommer att finnas på jorden. De som har Guds Insegel och de som har vilddjurets märke. Bara två sorter, så man kommer att vara tvungen att ha det ena eller det andra. Det kommer att bli ett avfall, en — ett religionsmärke, en avfällig religion.

44 Och den kommer att ha en bild av vilddjuret. Då vi studerar det, finner vi att Rom var, är och alltid kommer att vara mär- . . . vilddjuret. Exakt. Det går inte att få det till någonting annat på något sätt. Rom!

45 Och vad gjorde Rom? Konverterades från det hedniska Rom till det påvliga Rom och organiserade ett system, ett universellt system, som tvingade alla antingen till denna enda religion eller att dödas.

46 Och det är underlig sak, att de här Förenta Staterna kommer in på scenen och det liknar ett lamm. Och ett lamm har två små horn, civila och kyrkliga rättigheter. Och efter en tid, då det där var ett lamm, så fann vi att då talade det som en drake och utövade all den makt, som draken hade före det. Och Bibeln säger oss att de sa: "Låt oss göra en avbild av vilddjuret!". En avbild är någonting, som är likt någonting annat. Och vi kan se det just nu, att i sitt avfälliga tillstånd håller församlingen på att bilda Kyrkornas Världsråd, vilket är avbilden av Roms makt och kommer att tvinga människorna till samma sak, som det hedniska Rom gjorde. . . Rättare sagt: som det påvliga Rom gjorde. Så det finns inget annat sätt, ingenting annat. Men det där är Sanningen.

47 Och det är därför jag angriper det i min tidsålder, på min tid, för det måste angripas. Ropet kom: "Kom ut ifrån henne, mitt folk, så att Ni inte blir delaktiga i hennes synd!"

48 Nu liknar jag det där vid de här smutsiga, orena cisternerna. ”Han är Livets Källa. Han är det levande Vattnet.” Och Det lämnar folk och gräver sig cisterner, som bara kan fånga upp orenheten. Det är det enda de kan fånga upp. Och det är vad samfundsväsendet gör, det fångar upp allt, som kommer och vill ansluta sig. De är villiga att ta in det, om det har litet pengar eller kan klå sig på ett visst sätt. Det spelar ingen roll, vilka de är, var de kommer ifrån, de tar dem ändå.

49 Nu finner vi åter det här, detta vilddjurets märke, som bildades här. Amerika är nummer tretton. Det föddes med tretton kolonier. Det hade en flagga, som hade tretton stjärnor, tretton ränder. Och det dyker till och med upp i 13:e kapitlet i Uppenbarelseboken. Och Amerika har alltid varit en kvinna, representerat så på våra mynt. Till och med indianhuvudet, på en penny, är en kvinnoprofil. Vi vet det, känner till historien om det. Allting, Frihetsklockan och allting annat, frihets- . . . Frihetsstatyn, allting, en kvinna. En kvinna, nummer tretton. Förstår Ni? Det är nu – det är vackert att få se de här sakerna.

50 Och nu har jag förutsagt, genom uppenbarelse från Gud, rättare sagt en syn 1933, att sju saker ska ske före ändens tid. Och att en av dem är att: ”Mussolini”, som då höll på att bli diktator, ”han skulle bli diktator. Och han skulle också företa en invasion och gå ner till Etiopien och skulle inta Etiopien. Och Anden, Den sa: ’Han ska falla oväntat.’”

51 Jag undrar, om det är någon av de gamla, som fortfarande är kvar i tabernaklet, som kommer ihåg att jag sa det där i Redman’s Hall här nere, då vi predikade för många, många år sedan. Är det någon i byggnaden i kväll, som finns kvar från där nere i gamla Redman’s Hall, då jag predikade det där, då de hade N.R.A. uppe, för länge sedan under Roosevelts första period? Jag gissar att det inte finns någon här inne. Finns det någon? Ja, jo, en, det finns en. Ja, fru Wilson, jag kommer ihåg henne. Min hustru, som sitter där bak. Två kvar av den gamla generationen, av dem från den tiden.

Det där, då de sa att det där N.R.A. var vilddjurets märke, sa jag: ”Ingenting att bry sig om, inte alls. Vilddjurets märke kommer inte här. Det kommer från Rom. Och det kan inte vara vilddjurets märke.”

52 Och kom nu ihåg, att de här sakerna sades! Det sades: ”Adolf Hitler skulle komma till ett mystiskt slut. Och han skulle förklara krig mot Förenta Staterna. Och de skulle bygga en stor – ett – någonting stort av betong, så att de till och med kunde bo i det. Och just där skulle amerikanerna lida ett fruktansvärt nederlag, där.” Och det var Siegfriedlinjen, elva år innan den ens hade börjat byggas. Men sedan sades: ”Men det skulle bli slut med honom och Staterna skulle vinna kriget.”

⁵³ Och sedan sades att: ”Det finns tre ismer: nazism, fascism och kommunism.” Och jag sa: ”De kommer alla att uppslukas av kommunismen. Ryssland kommer att ta alltsammans i kommunismen.”

⁵⁴ Och jag sa: ”Då kommer vetenskapen att vara så framstående, människan kommer att bli så duktig, att hon kommer att uppfinna så många saker, att hon till och med kommer att tillverka en bil, som ser ut som ett ägg, som kommer att ha liksom ett glastak upptill, och den styrs av någon annan kraft än en ratt.” Och de har bilen.

⁵⁵ Och jag sa: ”Sedan kommer våra kvinnors moral att falla till den grad, att de kommer att vara en skam för alla nationer. De kommer att bära manskläder. De kommer att hålla på och ta av sig sina kläder, tills de faktiskt kommer ner till att de likom har underkläderna på sig, det är allt. Och till sist kommer de att ha bara ett fikonlöv på sig.”

Och om Ni lägger märke till det, i sista månadens *Life*-magasin hade de kvinnan med fikonlöven på sig. Och det är den nya aftonklänningen, eller dräkten, som de har på sig om aftonen, genomskinlig, man kan se genom den, bara fikonlöven, som bara döljer en viss fläck på hennes kropp. Med eller utan axelband, oknäppta baddräkter, överdelen av den, en exponerad kropp. Och hur har inte de där sakerna skett!

⁵⁶ Sedan sa jag: ”Jag såg en kvinna stå i Förenta Staterna, liksom en mäktig drottning eller någonting. Och hon var vacker att se på men ond i sitt hjärta. Och hon fick nationen att gå, att gå i hennes takt.”

⁵⁷ Sedan sa jag: ”Till sist sa Han till mig att se åt öster igen. Och då jag gjorde det, såg jag, det såg ut som, liksom om världen hade exploderat. Och så långt jag kunde se, fanns det ingenting annat än käppar och — och rykande stenar hade blåsts upp ur jorden.”

Och de här sakerna skulle ske före världens ände. Och fem av de sju har redan skett, på trettiofyra år. Där är vi, tillbaka till ändens tid!

⁵⁸ Och jag talade emot det där samfundssystemet just då. Och jag tror fortfarande, ikväll, att det är en avloppsbrunn, att det är ett ställe, som smutsen rinner in i. Jag kan inte tro, att Gud någonsin skulle ta in någonting sådant i Sin Församling, för det måste vara fött av Guds Ande och sedan renat, innan det kan kallas Hans. Kristi mystiska Kropp, Den döps vi in i genom Den Helige Andes dop.

⁵⁹ Ja, det här cisternsystemet är förvisso ett fullkomligt exempel på samfundsväsende. En vis människa bör se sig för och aldrig gå in i det, för Gud har bevisat genom tidsåldrarna, att Han är emot det och aldrig samarbetade med det. Vilken

grupp som helst. . . När en man än uppstod med ett budskap, liksom Luther, Wesley osv., och Smith och Calvin och dem, då de började med organisationen, lade Gud saken på hyllan och besökte dem aldrig mer i en väckelse.

⁶⁰ Titta igenom historien! Det har aldrig funnits en tid, då Gud någonsin tog ett samfund och gjorde en väckelse av det, ingenstans. Alltså, genom historien och genom Bibeln bevisas, att det är någonting smutsigt i Guds ögon, så jag vill inte ha någonting att göra med det. Och det är därför jag är emot det. Jag försöker få ut människorna ur det.

⁶¹ Vi är inbjudna att se på Israel efter exempel, som det var i Israel, så är det nu. De, så länge de stannade hos den där Källan, hade de det bra. Men då de började hugga ut cisterner åt sig, konstgjorda system, då lämnade Gud dem utan vidare. Han kommer att göra det samma med oss. ”De har lämnat Honom, det levande Vattnets Källa.” Det var klagomålet, som Gud hade emot dem. ”För att göra någonting, så att de kunde säga: ’Ser Ni, vad vi har gjort!’”

⁶² Vid tiden för Mose resa nu, då Gud av nåd hade gett dem en profet, hade gett dem en Eldstod, som skulle gå före dem, hade bevisat Det genom tecken och under. Nåden hade försett dem med alla de här sakerna. Ändå ville Israel så gärna ha en lag. De tackade nej till nåden för att få lagen.

Det är exakt vad människorna gör idag. De tackar nej till Ordet, för att få ett samfundssystem, för i detta kan de göra vad de vill och komma undan med det. Men det kan man inte göra i Kristus. Man måste bli ren och klar, för att vara i Kristus.

⁶³ Att lämna den artesiska brunnen för ett konstgjort system eller en cistern, skulle Ni kunna föreställa Er, att någon skulle göra det? Skulle Ni kunna föreställa Er det mentala tillståndet hos en person, som skulle kunna dricka av en frisk artesisk källa och lämnade den för en konstgjord cistern med grodor och ödlor och svansviftare och allt möjligt annat i den?

Det verkar inte ens förnuftigt, för att vara rättvis, men det är exakt vad människorna har gjort. De har lämnat Ordet, den sanna Källan till Guds upphov och Kraft, för att dricka ur cisterner och göra sig cisterner. Det samma, som de gjorde då, det har de gjort nu. De säger. . .

Han sa: ”De har lämnat mig.” Här sa Han det, här i Jeremia 2:14, eller 13 rättare sagt. Han sa: ”De har lämnat mig, det levande Vattnets Källa.”

⁶⁴ Nu ser vi, vad en cistern är. Vi ser vad den fångar upp. Vi ser hur den är gjord. Det är någonting konstgjort, som kommer ner från ett smutsigt tak. Vattnet, som faller ner, träffar ett smutsigt tak och det tvättar bara av taket, leds ner genom ett

konstgjort tråg, genom en konstgjord tratt, ner i en konstgjord tank. Och all orenheten samlas där inne och bakterierna och ödlorna och grodorna och saker och ting ifrån landet, tycker om det där. Och lägg märke till det, de är de orena djuren, svansviftarna, stagnerat. En svansviftare kan inte leva i klart vatten. Om han gör det, skulle det döda honom. Han måste vara i stagnationen.

⁶⁵ Och det är så det är med en massa av de här parasiterna idag. Man kan inte leva i Den Helige Andes friska vatten. Det är orsaken till, att de är så bestämt emot Ordet och säger: "Det motsäger Sig självt. Det är ingenting med Det." Det är för att de måste ha något slags stagnerad damm att vifta sig fram i. Riktigt!

Det är på samma sätt, som det är med grodor och med ödlor och med grodyngel och sådant. De måste uppehålla sig vid träsket eller den stagnerade dammen, för att kunna leva, för det är deras natur att leva där. Och man kan inte förvandla djuret förrän man förvandlar dess natur.

Och man kan inte få en man att förstå Guds Ord, förrän hans natur har förvandlats, och hans natur förvandlas från vad han är till en Guds son, och Den Helige Ande kommer in i honom. Den Helige Ande skrev Guds Ord!

⁶⁶ Idag talade jag med min gode vän, doktor Lee Vayle, som är här nu. Och han är en riktig teolog, så vi har vanligen en del — har en del riktigt fina diskussioner om Skriften. Mycket skärpt.

Och han frågade mig en gång, vad jag trodde om det första beviset på Den Helige Ande: "Var det tungotal?" Det var för många år sedan.

Jag sa: "Nej, det kan jag inte se."

Han sa: "Inte jag heller," sa han, "fast jag har blivit undervisad så." Han sa: "Vad skulle Du tycka vore ett bevis?"

⁶⁷ Jag sa: "Det fullkomligaste beviset jag kan komma på är kärlek." Och så började vi tala om det.

Och då tyckte jag, att det där lät ganska bra, så jag höll mig bara till det: "Om en människa har kärlek."

Men en dag tillrättavisade Herren mig i en syn. Och Han sa att: "Beviset på Den Helige Ande var de, som kunde ta emot Ordet." Varken kärlek eller tungotal, utan det är att ta emot Ordet.

⁶⁸ Och då sa doktor Vayle till mig att: "Det där är enligt Skriften," sa han, "för i Joh. 14 sa Jesus: 'Då Han, Den Helige Ande, kommer över Er, ska Han uppenbara de här sakerna för Er, som jag har undervisat Er om, och ska visa Er saker som ska komma.'"

Så där är det äkta beviset på Den Helige Ande! Han har ännu aldrig sagt mig någonting fel. Så: "Det är beviset på Den Helige Ande, det är den, som kan tro Ordet." Man kan ta emot Det.

För Jesus sa aldrig: "Då Den Helige Ande har kommit, ska Ni tala i tungor." Han sa aldrig, att då Den Helige Ande har kommit ska Ni göra någon av de här sakerna. Men Han sa: "Han ska ta dessa mina saker och visa Er dem och ska visa Er saker, som ska komma." Så där är det äkta beviset på Den Helige Ande, enligt Jesus själv.

⁶⁹ Så alla dessa känslor och saker, som folk har och fortfarande lever på, man kan förstå, varför de gör det. Ser Ni, det blir ett samfund, eller en stagnerad damm, och det kommer aldrig att skapas ett samfund på det im-. . . det fullkomliga Gudsordet. Det går inte, för man kan inte ta in eller utesluta Gud. Nej, minsann!

⁷⁰ Orsaken till att det är så: Man får fatt i en skara människor, som kan tro Ordet, låter dem starta en organisation. Innan man vet ordet av, inom ett års tid är där en skara "Rickies" där inne, som man inte kan göra någonting åt. De får inflytande och man kan inte göra någonting åt det. Det är inte Guds system. Det är det inte, så vi vet, att det där är fel. Det blir en cistern, och blir ett ställe, där var och en kommer att kompromissa ifråga om *det här*, *det där* eller *det andra*, för att få in medlemmar dit eller låta folk komma in.

⁷¹ Vi finner, att det här systemet började en gång fordom, på israeliternas tid, då de högg ut de här cisternerna. Och där fanns en man och en skara fariseer, som hade grävt några cisterner. Och de hade en man, som hette Herodes, och han var proklamator, statens guvernör.

Och han kom ner för att höra en man, som inte brydde sig om deras organisationer. Han var profet. Och ingen profet hade någonsin någonting att göra med ett samfund utan hatade det. Den här profeten började säga: "Börja nu inte säga för Er själva: 'Vi har Abraham till far', för jag säger Er, att Gud av dessa stenar kan låta det uppstå barn till Abraham."

⁷² Och de skickade ut en hög ämbetsman för att höra på honom. Och den här ämbetsmannen hade tagit ifrån sin bror hans hustru och gift sig med henne. Och vad gick den här mannen ut och sa rätt i ansiktet på honom? De trodde, att han skulle kompromissa och säga: "Ers nåd, var så god och ta nu en god plats *här* framme! Och Ni borde. . . Jag är så glad att Ni är här för att höra på mig idag."

Johannes bara gick raka vägen fram och sa rätt i ansiktet på honom: "Det är inte lovligt för Dig att ha henne." Det allra första han sa, skällde han ut honom för hans synd.

⁷³ Ser Ni, samfunden gör sig stagnerade dammar, där män kan leva tillsammans med kvinnor, och de där kvinnorna kan hålla igång och klippa sitt hår och bära shorts och vad som helst annat och kalla sig kristna.

Men en Guds Krafts äkta Springkälla, halleluja, där kan det inte stanna, för Den spolar ut det. ”Jag är de levande Vattens Källa. De övergav mig, för att gräva sig några cisterner.”

⁷⁴ En levande vattenkälla, nu, vi kommer underfund om, vad är en levande vattenkälla? Vi kom underfund om vad cisternen är, vad är nu en levande vattenkälla? Det är en artesisk brunn.

”En artesisk brunn, vad är det, broder Branham?”

Det är en källa, som alltid kommer underifrån och sprutar ut sitt vatten. Den flödar hela tiden. Den är självförsörjande. Alltid frisk och ren, en artesisk brunn, en levande vattenkälla. Den är inte död och stagnerad. Den är levande, den förändras ständigt och kommer upp med någonting nytt hela tiden, rör sig framåt, kommer från sina källor. Den tar sina resurser från — från sina lager, som är en . . . En alltjämt levande vattenkälla, som sprutar upp. Självrenande, det är rent, oblandat, rent vatten. Den är självförsörjande, man behöver inte vänta på, att regnet ska fylla på dess tank. Den bubblar alltid upp, ger sitt vatten gratis. Man behöver inte pumpa det, vea upp det, blanda upp det eller gå med i det. Det bara är en levande vattenkälla.

⁷⁵ Du vet, om Du tar de här gamla cisternerna, måste Du vea det och vea det och vea det, och pumpa och allting, för att få ut litet av det där stagnerade vattnet. Hmpf.

Men en levande Vattenkälla ger ut Det gratis, utan pumpning, anslutning, vad som helst annat. Å, vad jag är glad åt den där Källan! Jajamensan!

⁷⁶ Den behöver ingen sil på Sig, för att ta bort parasiterna. För den kommer så djupt nerifrån, där i Klippan, att det inte finns några parasiter där.

Den behöver inte ha någon utbildningstrasa hängande på Sig, det är riktigt, något konstgjort samfundsvisdomssystem, som världen har skapat, för att tala om för en, inför en psykiater, om man kan predika eller inte. Det har inte en av de där orena trasorna hängande på Sig. Den skulle spola bort den direkt så fort man satte på den där. Man kan inte göra det. Den där källan bubblar upp hela tiden. Om man skulle sätta en av de där trasorna på den, skulle den direkt kasta ut den åt ena eller andra hållet. Den har inte tid med någon samfundstrasa på sig.

⁷⁷ Den behöver inget filter, ingen sil, ingen pumpning, inget ryckande, ingenting annat. Den bara finns där och

bubblar upp. Den måste inte vara beroende av lokala regn för påfyllning. *Regn* är "väckelser", medan den där Källan . . . , som är vid den där Livskällan: "Där åteln är, dit kommer örnarna att samlas." Man behöver inte pumpa upp en väckelse, man behöver inte pumpa upp någonting. Det enda man behöver göra, är att bara komma till källan. Den är alltid full av gott, friskt vatten, och det tar aldrig slut. Det bara fortsätter att bubbla.

⁷⁸ Man behöver inte gå till cisternen och säga: "Tja, om det regnar och sköljer av logen, så får vi någonting att dricka." Förstår Ni? Oj, oj! Inte den här. Den där artesiska brunnen sprutar fram gott, kallt vatten hela tiden. Man kan lita på den. Man behöver inte säga: "Nåväl, jag ska gå bort till den här gamla cisternen. Vi brukade dricka från den, men det har inte regnat på länge. Jag ska säga Dig, att den kan vara torr."

⁷⁹ Det är så det är med en del av de här konstgjorda systemen. Man kan komma in, om man har någonting stort, som pågår, en stor försäljningskampanj eller — eller något slags hålligång, en stor fest osv. som pågår, bingospel och fester i källaren och allting, då kanske man finner att det är fullt hus.

Men då man går dit den där Källan bubblar upp, får människorna, som är där, alltid gott, kallt vatten att dricka. Man kan lita på Den! Man säger: "De har inte haft en väckelse på tio år." Om man lever vid den där Källan, har Den alltid en pågående väckelse.

⁸⁰ Som den lille walsaren sa. Rättare sagt, en gång då den walesiska väckelsen pågick, var några höga ämbetsmän ifrån Staterna där. En del av de här mäktiga teologie doktorerna for över till Wales, för att ta reda på var och vad allt detta rörde sig om. Så de hade sina bakvända kragar och sina höga hattar på sig och de gick nedför gatan.

Och här kom en liten polisman, snurrade sin lilla batong i handen och visslade: "Nere vid korset där min Frälsare dog, där nere om rening från synden jag ropade, där på mitt hjärta blev Blodet stänkt, ära ske Hans Namn!", där han gick nedför gatan.

Så de sa: "Det här verkar vara en religiös man. Vi går och frågar honom."

Och de sa: "Mister!"

Han sa: "Ja, min herre?"

Han sa: "Vi är här från Förenta Staterna. Vi är en delegation. Vi kom över hit för att undersöka den så kallade walesiska väckelsen. Vi är teologie doktorer och vi är här för att undersöka den." Han sa: "Vi vill veta, var väckelsen är, och var den hålls."

Han sa: ”Min herre, Ni har kommit fram. Jag är den walesiska väckelsen.” Amen! ”Den walesiska väckelsen är i mig. Det är här den är.”

⁸¹ Det är så det är, när man lever vid den där levande Vattenkällan. Den lever hela tiden, bubblar över och över och över och över. Det tar aldrig slut. Inte: ”Gå och se efter, om det finns något vatten, om vi fick något regn här för inte så länge sedan!”, det är inte så. Det är den där levande Vattenkällan. Som jag säger, Den ger Sitt Vatten gratis.

⁸² Man behöver inte sätta trasor på Den, för att ta reda på det, några utbildningstrasor, innan man kan skicka ut honom för att predika, och se efter om han stavar sina ord rätt, uttalar dem rätt, om han använder sina substantiv och pronomen osv. och adjektiv. Många av dem vet inte ens vad de är, men han lever vid Källan ändå, ser Ni, i alla fall.

⁸³ Den behöver inte vara beroende av att de lokala regnen ska fylla den, eller de lokala väckelserna, för det. Den behöver inte göra det, för dess Kraft och dess renhet är inuti den själv. Det är där Ordet är, Dess egen Kraft! Då en människa kan ta emot Den i sitt hjärta, har Den Sin renhet. Den har Sin kraft. Den är precis i Ordet självt, sprutar fram Livet.

⁸⁴ Om Israel skulle komma bort ifrån Den, skulle de råka illa ut. Varenda gång de kom bort ifrån Den, råkade de illa ut.

Precis liksom vi gör nu. Då väckelsen kommer bort ifrån Det Där, är den förstörd. Den gräver sig några källor och, rättare sagt, några stagnerade cisterner, och där försvinner den.

⁸⁵ Men Han hjälpte dem alltid. Knorrandet vid Röda Havet, då när de knorrade. . . Det oaktat, i allt det där, hade Han lovat, gett dem ett löfte. Han borde ha avvisat dem direkt där, efter vårt sätt att se på det, men Han hade lovat, att ta dem över dit.

Vad gjorde Han? Dessa Israels barn, han försåg dem med Eldstoden och allting, som en bekräftelse, deras profet. Och de ledde dem dit ut till havet. Och alltid är det svårigheter emot Det. Och här kom Faraos armé. Och vet Ni, vad Gud gjorde? Han bara öppnade den där röda, stagnerade cisternen.

Döda Havet är det dödaste, som finns i hela världen. Det är verkligen dött. Det har stagnerat. Ingenting kan leva i det.

Och Han öppnade det och satte dem i frihet på andra sidan. Han förde dem dit, där de inte skulle behöva vara bundna av någonting sådant som det där.

⁸⁶ I öknen fann de, att man inte kunde vara beroende av tankarna, de var torra. Fann att de gick från det ena vattenhållet till det andra. Då de var i öknen svalt de ihjäl efter litet vatten att dricka. Och de gick till den här tanken här, en

damm, den var uttorkad. De gick till ett annat ställe, det var uttorkat. De kunde bara inte tro, att de någonsin skulle få någonting att dricka.

Och sedan, på det mest osannolika stället i hela öknen, fann de vattnet. Det var i en klippa. Det var i en klippa. Den mest osannolika plats en människa skulle kunna hitta något vatten, skulle vara i en torr klippa mitt i en öken. Men, ser Ni, Gud gör sådana saker. På det mest osannolika stället, på det ovanligaste sättet. Det är vad vi alltid har fått.

⁸⁷ De tror, att man måste ha en stor samfundssamling, och låta dem alla komma tillsammans och vandra omkring alldeles väldigt osv., och få tusentals att samarbeta och allt *sådant här*, för att få en väckelse.

Ibland tar Gud en liten man, som inte ens kan sitt ABC, och mitt ibland en skara analfabeter, som knappt vet skillnad på höger och vänster, kan Han låta en väckelse, som skakar världen, uppstå. Han gjorde det på Johannes' tid. Han gjorde det på profeternas tid. Ingen av dem var någonsin utbildad, såvitt vi vet, men Gud kunde få tag i dem och göra någonting med dem.

⁸⁸ I den här Klippan kom vattnet fram. Han var klippan. Och Han kommenderade den här Klippan, och måste bli slagen. Och Han gav överflöd av äkta, friskt, rent vatten åt alla, som ville dricka. Han frälste alla, som drack av Den. En fullkomlig parallell till Joh. 3:16.

...Gud älskade världen så, att han utgav sin enfödde Son, ... vem som helst, som tror på honom, ska inte förgås utan ska få evigt liv,

⁸⁹ Gud slog den där Klippan på Golgata. Vår dom var över Honom, för att Livets Ande, som skulle ge Dig och mig Evigt Liv, skulle komma från Honom. Där är en fullkomlig liknelse till Det, där i denna öken.

⁹⁰ De behövde aldrig dra, gräva, pumpa eller någonting, bara ta del av Hans föreskrivna väg, gratis. Eftersom de inte måste gräva ut det ur en damm. De behövde inte dra upp det med en hink. De måste inte ha någon vinda att ta upp det med. De måste bara ta del av det.

Och det är alltsammans, nu. Man måste inte gå in i någonting. Man måste inte komma ner till altaret och arbeta upp någonting, pumpa det. Man behöver inte säga ett ord om och om och om igen, tills man får ett förvirrat språk. Det enda man måste göra, är att bara ta del av Honom, gratis, Guds föreskrivna väg. Inget pumpande, inget knuffande, ingenting alls, bara ta del emot av Det, gratis. Ingenting man måste göra, bara ta del av det. Dvs. bara tro Det. Det är allt jag kan säga om det.

De måste aldrig göra någonting för det. Behövde aldrig gräva efter det. De behövde aldrig komma ner och gråta hela natten efter det. De bara tog del av den, den var slagen och redo. Det är riktigt.

⁹¹ Jag ser på en man nu, som sitter där bak i rummet här. Jag minns, att jag talade om det där för honom vid ett ladubås en dag, vid en krubba.

Och han sa: "Men jag är ingenting att ha."

⁹² Jag sa: "Jag vet, att Du inte är det." Och jag sa: "Det är inte jag heller." Men jag sa: "Du ser på vad Du är. Och sluta att titta på vad Du är och se efter vad Han är!"

Han sa: "Om jag bara kunde bli kvitt de här cigarretterna, broder Branham, skulle jag — skulle jag bli en kristen."

⁹³ Jag sa: "Försök inte bli kvitt dem! Du försöker bli god och sedan komma till Honom. Han kom aldrig för att frälsa goda människor. Han kom för att frälsa dåliga människor, som vet att de är dåliga.

Han sa: "Tjaa . . . "

Jag sa: "Lyssna, Du vill inte gå till helvetet, eller hur?"

Han sa: "Nej."

⁹⁴ Jag sa: "Bra, det behöver Du inte. Han dog för att Du inte skulle behöva gå."

Han sa: "Vad måste jag göra?"

Jag sa: "Ingenting. Det är precis så enkelt."

Han sa: "Men om jag någonsin kan . . . "

⁹⁵ Jag sa: "Där går Du tillbaka till den där cigarretten igen. Sluta tänka på den där cigarretten! Kom bara ihåg: Tänk på Honom, vad Han gjorde, vad Han är, inte vad Du är. Du är ingenting att ha, det har Du aldrig varit och kommer aldrig att bli det. Men vad Han är, det är Han!" Och jag sa: "Det enda Du nu måste göra, om Han tog Din plats där nere, tar Du bara villigt emot vad Han gjorde. Det enda Du måste göra är att bara ta emot det."

"Å", sa han, "det var enkelt. Det ska jag göra."

⁹⁶ Jag sa: "Här är bäcken." Förstår Ni? Jag tog med honom hit upp och döpte honom i Jesu Kristi Namn.

Några av hans släktingar sitter här, och jag — jag vet, att de tyckte jag bar mig konstigt åt, då jag gjorde det, men jag visste vad jag gjorde. Jag såg någonting, som var äkta, i mannen. Jag kunde se det där, och jag tog honom och döpte honom i Herren Jesu Namn.

Och då vi gjorde det, dröjde det inte länge förrän jag kom ner till hans sons hus. Vi hade sett ett — en syn om ett träd, som bröts sönder på en viss plats, och mannen föll, bröt

nästan ryggen. Tog honom till sjukhuset. Och den kvällen uppenbarade Herren för mig, att det där var slutet på cigaretterna.

Så nästa dag ville han ha några cigaretter. Jag sa: ”Jag ska köpa ett paket och ta dem till honom. Ge bara akt på det och se efter, det är slut på hans cigarettdagar.” Han har aldrig rökt en sedan dess och aldrig velat ha en sedan dess. Gud!

⁹⁷ Ser Du, det första Du måste göra, är att komma till den där Källan. Du måste komma till det där Vattnet, inse att det inte är någonting, som Du kan göra. Det är vad Han har gjort för Dig. Du behöver inte gräva, Du behöver inte pumpa upp, Du behöver inte sluta med *det här*, Du behöver inte sluta med *det där*. Det enda Du behöver göra, är att komma dit och dricka. Det är alltsammans. Om Du är törstig, så drick!

⁹⁸ Nu var det Han, som var Klippan. Gud slog Honom för vår skull, och Han gav överflöd av rent, klart vatten. Det gör Han än idag åt var och en, som tror. Det här är Hans nåd, naturligtvis, mot Hans folk, oss.

⁹⁹ Det finns en likhet där, liksom dagens människor, färdiga att ta emot vad de kan få men vill inte göra någon gentjänst. Israel var redo att — att dricka från klippan nu, men de ville inte ge Gud den tjänst Han förtjänade.

¹⁰⁰ Och Han gör alltid oss en tjänst. Ni vet, vi kan inte ens andas utan Honom. Vi kan inte andas utan Guds hjälp. Så beroende är vi av Honom. Och ändå bryter det nästan sönder oss, om vi försöker göra, måste göra någonting åt Honom. Om Han ber oss göra någonting, gå och hälsa på någon, gå och be för någon, gå och hjälpa någon, gör det nästan slut på oss att göra det. Men vi vill inte göra någonting, för att tjäna Honom.

¹⁰¹ Hans klagomål var: ”De har övergett mig, Ordet, och har tagit emot en trasig cistern i stället. Tagit emot... De har övergett mig, Livets Källa, Livets Vattens Källa. Och de åtrår och skulle hellre vilja dricka från en stagnerad cistern.” Kunde Ni tänka Er det?

¹⁰² Kan Ni föreställa Er en person nu, som, *här* är en artesisk brunn som bara sprutar ut det där fina kalkstensvattnet, direkt ut ur klippornas hjärta, där nere i sandbäddarna osv., precis så kallt och gott det bara kan vara, och hellre skulle dricka ur en cistern där borta, som hade tvättat av taket på ladan och skjulen och alla uthusen där omkring? Och hållt det direkt ner i den där cisternen där, där det, som har droppat från stuprören, rinner raka vägen tillbaka in från ladan, stallen och logarna, och alltsammans rinner ut raka vägen in i cisternen, och så vill vi ta... Skulle vilja dricka ur den hellre än att gå till den där artesiska brunnen? Det skulle vara något mentalt fel på den personen. Det är riktigt.

103 Och då en man eller kvinna tar ställning för ett samfund, som tillåter kortklippt hår, att bära shorts, makeup, allt det här andra, och något slags litet program och allt det här håll-i-gånget, och kan gå till bowlingbanorna och – och allt det där nonsenset där ute och betala för det där, och tycker bättre om det än de gör om det gamla Gudsordet, som skär ner och hugger ut, och gör damer av kvinnorna och får dem att klä sig rätt och uppföra sig rätt, tar bort cigaretter och tobak och svärjande och förbannande och ljugande och stjälande ifrån en och tar bort all världen ifrån en och ger en Någonting, som är en fullkomlig tillfredsställelse. Varför går en man eller kvinna till någonting sådant där för att trösta sig? Hur kan man få någon tröst av det?

104 Hur skulle man kunna få en frisk dryck ur en stagnerad cistern? Varför skulle en person . . . Om en person går till en stagnerad cistern för att få en dryck, då det finns en öppen artesisk brunn, skulle man säga: "Det är något fel på den människans förstånd."

Och om en kvinna eller en man går till ett sådant ställe för att finna tröst, är det något andligt fel på den personen. De vill inte ha Ordet. Det visar, att deras natur fortfarande är en groda eller ett grodyngel eller någonting, det är riktigt, någonting av den naturen, som tycker om den där stagnerade dammen, för den sortens saker överlever inte i en Färskvattendamm. De kan inte göra det, det är Färskvatten. De kan inte göra det.

105 Nu var klagomålet: "De övergav Den." Och idag har de gjort samma sak.

Se nu på kvinnan vid brunnen! Nåväl, hon kom fram till Jakobs cistern, och hon hade hämtat vatten där hela tiden, vid Jakobs cistern. Men Jakobs cistern, samfund skulle vi kalla den, för han hade grävt tre sådana, och den här hade han grävt. Nu hade hon en härlig historia. Hon sa: "Vår fader, Jakob, grävde ju den här brunnen. Han drack ur den och hans boskap drack ur den och allting. Är inte den god nog?"

106 Han sa: "Men det vatten Du drar upp härifrån, Du blir törstig igen, måste komma tillbaka hit för att få det. Men," sa Han, "det Vatten jag ger Dig är en källa, en gejser, som springer upp inifrån, och Du kommer inte hit för att få Det. Det följer med Dig."

107 Lägg märke till det! Men då hon upptäckte, att en Skriftenlig Källa hade talat till henne, genom ett Skriftenligt tecken, som hon hade väntat på, lämnade hon detta Jakobs samfundssystem och gick aldrig tillbaka till det igen, för hon hade funnit den verkliga Klippan. Förstår Ni? Hon sprang in i staden. Hon var färdig med synden. Hon var inte längre en dålig kvinna. Hon sa: "Kom och titta, Vem jag har funnit,

en Man, som talade om för mig vad jag har gjort. Är inte Detta Kristus själv?" Hon... Den där cisternen kanske hade varit all right, den hade tjänat sitt ändamål. Nu var hon vid den sanna Källan. Cisternen hade varit bra tills den sanna Källan öppnades. Men då den sanna Källan kom, förlorade cisternen sin kraft. Hon fann, att det fanns ett bättre ställe att dricka.

¹⁰⁸ Och det finns ett bättre ställe. Det finns ett bättre ställe, och det är i Kristus. I Joh. 7:37 och 38 sa Jesus vid slutet av tabernakelhögtiden: "Om någon törstar, komme han till mig och dricke!"

De fröjdade sig allesammans. De hade en liten vattenstråle, som kom fram under altaret, och — och där drack de alla av den då de firade högtiden. Och man sa: "Våra fäder drack av den andliga klippan i öknen." Ser Ni, de hade huggit ut en cistern åt sig, något stagnerat vatten, som de pumpade ner från någonstans och sprutade upp det där under templet. Och de kom allesammans runt det här vattnet och drack och sa: "För årtal sedan drack våra fäder i öknen."

Jesus sa: "Jag är den där Klippan, som var i öknen."

Man sa: "Vi åt manna från Himmelen och Gud lät det regna ner."

¹⁰⁹ Han sa: "Jag är detta manna." Han, den där Källan, stod där mitt ibland dem. Livets Bröd stod mitt ibland dem.

Och ändå ville de inte ha Det. De ville hellre ha sin cistern. För människan hade tillverkat *detta* och Gud hade sänt Det Där. Det är skillnaden, exakt. Grävt cisterner åt sig!

¹¹⁰ Han sa: "Om någon törstar, komme han till mig och dricke!" Han är den där Källan.

Och, som Skriften har sagt: "Från hans innersta ska strömmar av levande Vatten flyta fram." Å, Han är den där artesiska brunnen! "Ut ur Hans väsen, eller innersta varelse, ska levande Vatten flyta fram."

¹¹¹ Han är den där Klippan, som fanns i... Det var Hagars Klippa i nödens tid, då hennes barn höll på att dö, då hon hade körts bort ifrån lägret och var där ute med lille Ismael. Hennes vatten i cisternen, som hon bar med sig, hade tagit slut. Och hon lade ner lille Ismael och gick bort ett bågskott och grät, och å, för hon ville inte se på då barnet dog. Och plötsligt talade Herrens Ängel och hon fann Beer-... Beerseba, källan, som flödade där och fortfarande flödar än idag. Han var Hagars Beer-Beerseba, Klippan där ute i öknen.

¹¹² Den stod här i Källan fylld med Blod, den dagen, stod där i templet. [Blankt ställe på bandet — Red.] ... stormens tid. I Sakarja, 13:e kapitlet, var Han den Källan, som öppnades i

Davids hus för rening och för synden, rening från synden. Han var den Källan. Och i Ps. 36:9 var Han Davids Livskälla. Han är fortfarande den där Källan i Davids hus.

Och Han är poetens, där i hans hjärta. Poeten sa:

Det finns en Källa fylld med Blod,
Ifrån Emanuels sår,
Då syndare doppar sig i floden,
Mister de alla sina skuldfläckar.

Han är denna Livets Källa, Vattenkälla. Han är Guds Ord.

¹¹³ Den här sista tidens människor har övergett Honom, det sanna Ordet, Livets Vatten, och har huggit ut samfundscisterner åt sig och åter igen huggit, grävt!

¹¹⁴ Och nu finner vi, att de har haft trasiga cisterner. Och så är den här cisternen fylld med otroende bakterier, otros-skryt, utbildningsprogram osv., som är tvärt emot Guds löften. De är tvivlare på Ordet.

¹¹⁵ Nu sa Bibeln, att de här cisternerna, som de har, var "trasiga". En *trasig* cistern är en "läckande" cistern, och det sipprar ut. Vad gör det? Det sipprar ut i en religiös avloppstank, som heter Kyrkornas Världsråd. Och det är dit den trasiga cisternen leder dem, bara för att de har övergett Honom, det levande Vattnets Källa och har... Och har tillverkat de här cisternerna.

¹¹⁶ Grävt ut stora predikantskolesystem för lärdom, utbildning osv. Det är den sortens cisterner de gräver idag, att en man måste vara Filosofie Doktor eller Juris Doktor eller Filosofie Kandidat eller någonting, innan de ens kan få predika. Cisterner, som har fyllts med konstgjord teologi. De tar in dem i de här stora lärdomsskolorna, och där inne sprutar de i dem sin egen konstgjorda teologi, och så sänder de ut dem med den. Vilken tid vi lever i, konstgjorda cisterner! Inget besvär... Inget under att det hela har blivit ett – en stank, oj, oj, det är för att människorna dricker av det där.

¹¹⁷ Och då folk vill glädja sig idag, vad gör de då? Människorna, i stället för att ta emot Herrens glädje, vänder de sig till synden för att få glädje. Folk, som går i kyrkan och gör anspråk på att vara Kristi tjänare, då de blir riktigt nervösa, tänder de en cigarett. Och då de – då de vill – vill ha litet roligt, tar de på sig sina omoraliska kläder och går ut och klipper gräset då männen går förbi, för att få dem att vissla åt sig. De gör allt för att vara populära. De vill se ut som filmstjärnorna. Det är deras glädje.

Då Jesus sa: "Jag är allt de behöver."

Orsaken till att de går till det där, är att de inte vill dricka av den där Källan. De har avvisat Den. De vill inte dricka av

Den. De blir medlemmar i något slags konstgjort system, något slags cistern, som är full av alla slags stagnerade saker, så att de kan hålla på så där.

¹¹⁸ Igår hade vi barnen uppe vid floden. Jag tror det var lördag förmiddag. Vi for ner, Billy hade fiskat i båten. Och vi tog med oss barnen upp, min lille sonson och dem, min dotter och min lille son, och vi for uppför floden för att — för att ta en båttur. Man kunde inte ens ta en båttur på floden för det orena, smutsiga halvnakna och härjande avskummet där ute på floden. En båt körde upp bredvid oss, en skara små tolv-fjorton-åriga pojkar, var och en med en ölburk i handen och en cigarrett. De kallar det "att ha roligt". Oj, oj! Hur länge kan den här världen bestå med ett sådant system?

¹¹⁹ För att sedan befria sig från tankarna på, att de kommer att gå till helvetet då de dör, det de gör är, att de går och blir medlemmar i en av de här konstgjorda cisternerna. Så samma slags människor tillhör den där cisternen. Det är ingenting annat än världens orena, smutsiga svansviftare. Och de ansluter sig till det där för att, som min gamla mor brukade säga, "Lika barn leka bäst." De vill inte komma till Källan och bli renade från det där syndalivet. De vill leva där ute och ändå bära vittnesbörd om att de är kristna. Varför? De har vänt sig bort från Honom, glädjens, Livets, det fullkomliga Livets och tillfredsställelsens sanna Källa. Det var orsaken till att de gjorde det, för att de vill ansluta sig. De har något slags människor där, som tror på det där.

¹²⁰ För inte så länge sedan här gick broder Fred och jag och broder Tom, några av oss, till en välkänd baptistkyrka i staden Tucson, för att se efter, om vi inte kunde finna litet grand, som kanske kunde ge oss en liten frisk känsla. Och predikanten sa ett eller annat om folket i Egypten, som då de gick ut därifrån åt de vitlökar osv., de ville gå tillbaka igen och äta det där. Han sa: "Det är ungefär som dagens människor."

Och vi, allesammans, sa: "Amen!". Jag har aldrig sett en sådan skara! Hela församlingen tappade predikanten ur sikte och såg sig om för att se efter vem det var, som sa: "Amen". Det skrämde nästan ihjäl dem. De visste inte vad det var.

Fastän David sa: "Gör glädjefyllt oväsen för Herren! Prisa Honom med harpospel! Prisa Honom med psaltare! Må allt, som anda har, prisa Herren! Och prisa Herren, Ni också!" Gud gläder Sig åt Sitt folk. Må de lärda säga: "Amen!" då någonting riktigt blir sagt!

¹²¹ Varför inte vända sig bort från det här systemet och världens cisterner, till Guds trofasta system, vilket är den artesiska brunnen, Jesus Kristus? Varför vänder Du Dig inte till Honom, då Gud är vårt överflödande förråd av glädje, vårt överflödande förråd av lovprisning, vårt överflödande förråd av tillfredsställelse? Mina nervers lugn kommer från Gud.

Då jag är uppriven, finner jag min tillfredsställelse i Kristus, inte i en cigarrett, inte i världens ting, inte i att ansluta mig till någon trosbekännelse, utan i att finna Honom, det utlovade Ordet, som Han sa: "Om jag går bort, ska jag komma tillbaka igen för att hämta Er." Jag finner min glädje i det. Han är min glädje.

¹²² De säger idag att, genom att ansluta sig till de här sakerna och genom att skapa detta Kyrkornas Världsråd, ska de skapa ett bättre ställe att leva på. Enligt min ärliga åsikt kommer de att skapa ett bättre ställe att synda på. Det där är bara. . . Alltsammans är synd i alla fall, inte att leva på utan att dö på. Skapa sig en plats att synda på — synda på i stället för att leva på.

¹²³ Vad som helst, utom Jesus Kristus och Hans Livsord, är en trasig cistern. Vad som helst, som försöker ersätta Det, vad som helst, som man försöker göra för att skaffa sig frid, vad som helst, som man försöker göra för att skaffa sig tröst, vilken slags glädje man än får från någonting annat, som en ersättning för Detta, är en trasig cistern full av orenhet. Han ger fullkomlig tillfredsställelse.

¹²⁴ Jag kommer ihåg här, för ett par somrar sedan gick jag ut genom bakdörren. Det var en ung odygdspåse där ute, som tilltalade mig, han sa: "Du vet, orsaken till att Du alltid talar så där om kvinnorna, som bär shorts och sådant," sa han, "det är för att Du är en gammal man." Han sa: "Det är orsaken till det."

Jag sa: "Se här! Hur gammal är Du?"

Han sa: "Tjugosju."

¹²⁵ Jag sa: "Då jag var många år yngre än Du, predikade jag samma sak."

Jag fann en tillfredsställelsens Källa. Han är min del. Amen! Så länge Han tillhandahåller det, är det skönheten själv. Det är — det är min. . . Det där är min konst, det är att se på Honom, se Hans hand arbeta och se, vad Han gör. Jag vet inte av någon annan källa!

Å, dyrbart är det flöde,
Som gör mig vit som snö,
Jag vet ingen annan källa,
Ingen annan än Jesu Blod.

Det finns en Källa fylld med Blod,
Ifrån Emanuels sår,
Då syndare doppar sig i floden,
Mister de alla sina skuldfläckar.

¹²⁶ Jag ska säga Dig, ingen annan källa vet jag av än den Källan. Den renade mig då jag var smutsig. Den bevarar mig ren, för jag vill leva intill Den, dricka det här friska vattnet, som fyller min själ med glädje.

Jag kan vara aldrig så nere och känna att jag knappast kan gå en . . . en rond till, kan inte gå någon annanstans. Då kan jag böja knä och sätta mitt finger på ett löfte och säga: "Herre Gud, Du är min styrka. Du är min tillfredsställelse. Du är mitt allt i allo." Jag kan börja känna Någoting bubbla upp där inifrån insidan på mig. Jag kommer ut ur det.

¹²⁷ Jag är ju mer än femtio år gammal, och då man vaknar om morgonen, Ni vet hur det är, är det knappt man kan få den ena foten ur sängen. Å, det är knappt man kan göra det, och det är någon, som knackar på dörren, eller Billy, som säger mig att det är ett nödfall, någonstans jag måste fara. Och jag tänker: "Hur ska jag kunna göra det?" Försöker få ut ena foten.

Jag tänker: "Du är Källan, som är fylld med min styrka. Amen! Min styrka och min hjälp kommer från Herren. Du är min artesiska brunn! Du är min ungdom! 'De, som väntar på Herren, ska förnya sin styrka, de ska svinga sig upp liksom på örnavingar, de ska löpa utan att bli trötta, de ska vandra utan att svimma.' Herre Gud, det är min plikt att fara, jag är kallad till det som är min uppgift." Och innan man vet ordet av börjar Någoting att bubbla upp inuti mig.

¹²⁸ Här om dagen, borta på en liten plats, jag hade en mötesserie här borta i Tokepa, Kansas, där var en pojke, en ung predikant, en av mina första sponsorer. Broder Roy, som sitter här, kommer ihåg platsen. Här, på den här härliga platsen där, fanns det ett — en . . . Den här predikanten hade kommit under ett tak eller någonstans, sidoväggen tryckte ner honom under det där. Den lille mannen höll på att dö. Hans lever var spräckt. Hans mjälte hade slagits ur sitt läge. Det var ton, som föll på honom.

¹²⁹ Jag satt vid frukosten och talade med hustrun. Jag sa: "Hustru, vet Du vad Jesus skulle göra, om Han var här?" Jag sa: "Då han understödde mig: 'Jag tror på det där Ordet.', understödde han Kristus." Och jag sa: "Det där är ett trick av djävulen." Jag sa: "Om Jesus vore här, skulle Han gå och lägga Sina heliga händer på honom. Den där pojken skulle bli bra. Jag bryr mig inte om, om hans lever är spräckt. Han skulle bli frisk, för Jesus skulle gå in där och veta exakt Vem Han var. Han kände sitt kall, Skrifterna hade rätt då de försvarade Honom, så att Han visste vem Han var, och inte en . . . inte ens skuggan av ett tvivel. Han skulle lägga Sina händer på honom och säga: 'Min son, var frisk!' och gå ut därifrån." Och jag sa: "Då finns det inte nog många djävlar i helvetet för att kunna ta livet av den där pojken." Jag sa: "Han skulle bi frisk." Men jag sa: "Ser Du, älskling, Han var Jesus, Guds heliga händer."

Jag sa: "Jag är en syndare. Jag föddes sexuellt. Min far och mor var syndare bägge två, och jag är bara ett ingenting, som inte duger till någoting.

Och jag sa: "Men vet Du vad?, Om Herren skulle ge mig en syn och skicka ner mig dit, då skulle det vara annorlunda." Jag sa: "Jag skulle gå ner dit och lägga mina händer på honom och han skulle komma upp ur den där sängen, om Han gav mig en syn."

¹³⁰ Sedan började jag tänka: "Då allt kommer omkring, om det var synen, vad innebure det? Det vore ju samma smutsiga händer på honom, m-m, samme man, som bad för honom, samma smutsiga händer."

Sedan började jag tänka: "Jag är Hans representant. Då ser inte Gud mig. Den Rättfärdiges Blod ligger där uppe på altaret, det gör förbön för mig. Han är min tillräcklighet. Han är min bön. Han är mitt Liv." Jag sa: "Det enda, som skulle få mig att lägga mina händer på honom, med tro, vore att jag hade tro för synen. Och utan synen skulle samma tro göra samma sak, så jag kan räkna mig själv som ingenting men räkna Honom som mitt allt-i-alla. Han är mitt Liv. Han är min Chef. Det var inget samfund, som sände mig. Det var Han, som sände mig. Halleluja! Jag går i Hans Namn. Jag ska lägga händerna på honom." Gick dit ner och lade mina händer på den där pojken och den kvällen var han på mötet, helt frisk. Amen!

¹³¹ Jaa, då, Han är den där Källan. "Ingen annan källa vet jag av. Ingenting annat än Jesu Blod!" Jag är en usling, jag är en avfälling, det är varenda en av oss, men inför Gud är vi fullkomliga. Je-... "Var därför fullkomliga, liksom Er Fader i Himmelen är fullkomlig!" Hur ska man kunna vara det? För att En, som är fullkomlig, representerar oss där. Den där friska Källan finns där varenda dag. Ingenting, som är stagnerat, utan frisk varenda dag, som tvättar bort alla mina synder. Han är den där Källan.

¹³² I avslutningen nu ska jag kanske säga det här. Vad som helst annat än Detta är trasiga cisterner och kommer till sist att läcka ut det Du lägger in i det, om Du sätter allt Ditt hopp, all Din tid och allting i en av de där stagnerade cisternerna. Jesus sa, att de var trasiga cisterner. Gud sa: "De är trasiga och de kommer att läcka ut vad Ni än håller i dem." Ni kan inte komma längre med dem, för de kommer att läcka, tills inget finns kvar. För Han är den enda vägen till Sanningen, till Livet och till Evig glädje och Evig frid. Han är Den Ende och den enda vägen till Det Där. Å!

¹³³ Den outtömliga Livskällan är Jesus Kristus. Varför? Och vem är Han? Ordet, den samme, Ordet, Livet, Källan, "den samme igår, idag och i evighet." Det är den sanne troendes högsta glädje, hans högsta Liv. Och hans högsta tillfredsställelse är i Kristus. Inget pumpande, inget slitande, inget att gå in i, ingen borgen, bara att tro och vila. Det är vad Han är för den troende.

¹³⁴ Liksom fader Abraham, han slet aldrig, han var aldrig retlig, han oroade sig aldrig. Han hade Ordet. Han låg på El Shaddais bröst. Då Abraham var hundra år gammal, uppenbarade Gud sig för honom och sa: "Jag är Den Allsmåttige." Det hebreiska ordet är *El Shaddai*, som betyder: "Den, som har bröst". Och Du är gammal och Din kraft har försvunnit, men ligg bara på mitt bröst och sug Din kraft från den här Källan!" Amen! Vad sög han till sig? En ny kropp. Han fick barnet, med Sara. Och femtio år senare fick han sju barn med en annan kvinna.

¹³⁵ Å, El Shaddai! Gamla Testamentet visar vad Han gjorde, Nya Testamentet talar om vad Han kommer att göra. Amen! I Gamla Testamentet. . .

¹³⁶ Nu är luften avstängd, så jag ska skynda mig och sluta här nu, om bara en minut.

Jag skulle vilja säga det här innan jag avslutar. Jag fick ett bra exempel på det här en gång. Jag var ute på patrull. Och många här. . . Nere omkring Georgetown, där nere i Milltown, brukade det finnas en springkälla långt borta bland kullarna. Det var en artesisk brunn. Den kastade ut en vattenström på ungefär fyra-fem fot, bara sprutade ut hela tiden och en stor, mäktig fontän där omkring. Och runt omkring den där växte det en massa sådan här polejmynta, Ni vet, de där mintlika sakerna. Och å, jag brukade bara törsta efter att komma dit, oj, oj, att få komma till den där källan. Och jag lade mig ner bredvid den här och bara drack och drack och satte mig ner och drack, väntade.

Och år efter år kom jag fortfarande till denna samma källa. Den sinade aldrig, vinter eller sommar. De kunde inte frysa den. Man kan inte frysa en artesisk brunn. Å, nej! Å, nej! Jag bryr mig inte om hur — hur kallt det blir, det kommer inte att frysa den där. Man fryser en cistern, bara litet frost kommer att göra det. Förstår Ni?

Men vad som helst, som rör på sig, har Liv i sig, det rör sig. Och man kan inte frysa ner den artesiska Brunnen. Det spelar ingen roll hur deprimerad anden är omkring platsen, den här Källan är alltid levande. Lev vid den Källan!

¹³⁷ Och jag lade märke till där, jag gick förbi och jag drack av den och oj, oj, bara det friska vattnet! Man behövde aldrig bekymra sig: "Undrar, om jag kommer dit, undrar om den har slutat att rinna?" Den har runnit. . .

¹³⁸ En gammal bonde sa till mig: "Min farfar drack ur den." Och han sa: "Den har aldrig minskat eller någonting. Det är fortfarande samma källa, som sprutar rakt ut i Blue River där."

¹³⁹ Jag tänkte: "Oj, oj, vilken fin plats att få vatten på!" Jag kunde gå en omväg på ungefär en och en halv kilometer för att komma till den där platsen, för det var ett sådant fint ställe att dricka på. Å, så gott det där vattnet var! Oj, oj!

Om jag — om jag skulle komma ut i den där öknen, i Arizona nu, skulle jag fortfarande tänka på det: ”Den där underbara källan där nere, om jag bara kunde få lägga mig ner vid den!”

Som David sa en gång: ”Å, om jag bara kunde få dricka ur den där källan en gång till!” Om han bara kunde komma dit!

¹⁴⁰ Och jag satte mig ner en dag och det hände mig en liten lustig sak. Och jag sa: ”Vad är det, som gör Dig så lycklig hela tiden? Jag önskar jag kunde vara så där lycklig. Å, jag har aldrig sett Dig ledsen, ända sedan jag började komma hit. Det finns ingenting sorgset hos Dig.” Jag sa: ”Du är alltid full av glädje. Du hoppar och bubblar och håller igång. Vinter eller sommar, kallt eller varmt, hur det än är, är Du alltid full av glädje. Vad får Dig att . . . Vad, vad är det? För att jag dricker av Dig?”

”Nää.”

Jag sa: ”Nå, kanske kaninerna dricker av Dig, och Du tycker så mycket om det.”

”Nej.”

Jag sa: ”Men, vad är det, som får Dig att bubbla över så där? Vad är det, som gör Dig så lycklig? Vad är det, som alltid gör Dig så full av glädje?” Jag sa: ”Är det för att — för att fåglarna dricker av Dig?”

”Nej.”

”För att jag dricker av Dig?”

”Nej.”

Jag sa: ”Nå, vad är det då, som gör Dig så full av glädje?”

¹⁴¹ Och om den där källan kunde svara mig, skulle den säga så här: ”Broder Branham, inte för att Du dricker. Jag sätter värde på det och att jag kan förse fåglarna. Jag förser vem som helst, som vill dricka. Det enda man behöver göra, är att komma hit och dricka. Men det som gör mig lycklig är inte att jag bubblar, det är någonting inuti mig, som trycker på mig. Det är någonting, som bubblar mig.”

¹⁴² Och det är så det är med ett Ande-fyllt liv. Liksom Jesus sa, Han var i . . . Ser Du, Han ger Dig vattenkällor, som springer upp till evigt Liv, en artesisk överflödande källa, som flödar hela tiden. Oavsett om resten av församlingen är uppe eller nere, är Du ändå vid den där Källan.

Varför skulle Du välja ett gammalt samfundssystem, en cistern full med parasiter och allting annat och dricka av det där stagnerade, då Du är inbjuden till en Fontän, en artesisk Källa?

¹⁴³ Jag tänker på hur den bara pressade och jonglerade och — och gurglade och skrattade och glädde sig och hoppade och lekte. Kallt, regnigt, hett, torrt, då hela resten av landet

höll på att torka upp, bubblade den precis som den alltid gjort. Därför att den var djup, hade sina rötter djupt nere i klipporna, kom den fram.

¹⁴⁴ Å, låt mig leva vid den Källan! Ta alla Era konstgjorda system Ni vill, alla Era stagnerade brunnar, men låt mig komma till. . . stagnerade cisterner, rättare sagt. Men låt mig komma till den här Fontänen, låt mig komma dit, där Han bara är fylld. Han är min Glädje. Han är mitt Ljus. Han är mitt — Han är min Styrka. Han är mitt Vatten. Han är mitt Liv. Han är min Läkare. Han är min Frälsare. Han är min Kung. Allting, som jag har behov av, finns i Honom. Varför skulle jag vilja gå till någonting annat?

¹⁴⁵ Broder, syster, vill Du inte komma till den här Fontänen ikväll? Vill Du inte, om Du aldrig har varit där, vill Du inte ta emot Det ikväll medan vi böjer våra huvuden.

¹⁴⁶ Trasiga cisterner, som läcker och sipprar, världen sipprar in i dem, orenhet från ladorna och från andra tider. Varför inte den här Källan, som det där inte kan stanna i, den här mäktiga Fontänen, fylld med Blod, hämtat från Emanuels ådror? Varför tar Du inte emot det där ikväll? Må Gud hjälpa oss ikväll, i det här torra, törstiga landet! Som profeten sa: "Han är Klippan i ett plågat land." Han är den där Fontänen. Vill Ni inte komma till Honom ikväll, i Era hjärtan, medan vi ber?

¹⁴⁷ Käre Himmelske Fader, det finns ingen annan Källa, som musiken spelar: "Ingen annan källa vet jag av, ingenting annat än Jesu Blod." Jag föddes där, jag har uppfostrats där. Jag vill leva där och dö där och uppstå igen där, i Hans närhet. Herre, låt mig alltid vara i Hans Närhet, för jag vet inte av någonting annat. Ingen trosbekännelse, ingen kärlek, ingen kärlek utom Kristus, ingen trosbekännelse utom Kristus, ingen bok utom Bibeln, ingenting annat, ingen glädje utanför Honom. Om Han tas ifrån mig, å Gud, jag bryr mig inte om, hur mycket av världen jag ägde, det — det skulle ändå vara dött, jag skulle gå omkring med händerna över huvudet. Om Han tas ifrån mig, skulle det vara slut med mig, Herre. Men om Han får vara i mig, då är december lika trevlig som maj, då finns det inga heta ställen och det finns inga torra platser, till och med döden själv är utan seger. Låt oss få ha Honom, Fader! Ge Honom, i överflöd, åt varenda troende här ikväll, eftersom de har väntat i det här rummet!

¹⁴⁸ Många av dem måste köra på vägen ikväll, då de far till sina hem, och må de tänka så här: "Jag lever vid den där Källan. Jag lever där och dricker friskt, timme efter timme."

¹⁴⁹ Och om de inte har tagit emot det där, ännu, må de ta emot Honom nu, så de kan ta Källan med sig. "Jag ska följa med Er, jag ska vara med Er till världens ände." Ge oss de här sakerna, Fader!

¹⁵⁰ Och nu, medan vi har våra huvuden böjda, finns det någon här inne, ikväll, eller hur många skulle vilja säga: "Herre, ta mig till den där Källan just nu! Jag kom aldrig hit bara för att höra, jag kom hit för att ta reda på någonting. Jag kom hit för att finna Dig, Herre. Jag har ett behov av Dig ikväll. Kom till mitt hjärta just nu! Vill Du göra det, Herre?" Gud välsigne Dig! Herren välsigne var och en!

¹⁵¹ Fader, Du har sett händerna, till och med uppe och runt väggarna och i de andra rummen, utanför. Du — Du har sett dem, Fader. Jag — jag ber att Du ska tillhandahålla allt de har behov av. Kanske de har druckit ur någon gammal cistern, Herre, bara någon övernattning halvvägs, där någon människa högg ut en cistern, den har blivit förorenad med alla slags främmande läror, som förnekar Ordet. Jag ber, Gud, att de ikväll ska komma till Honom, som är den där Källan, den där Livskällan. Ge oss det, Fader! Jag överlämnar dem åt Dig nu i Jesu Namn.

¹⁵² Och Du sa till mig: "Om Du ber om någonting i mitt Namn, så ska det ske." Nu skulle jag inte be om det här, Herre, om jag inte trodde, att det skulle ske. Jag skulle — då skulle jag bara säga det ritualmässigt. Men jag ber för dem i uppriktighet. Jag ber för dem och tror, att Du ska ge dem det Du lovade.

¹⁵³ Och nu tar jag bort dem ifrån den där cisternen ikväll. Jag tar bort dem från stället, där de har druckit, där de inte blev tillfredsställda, till den här Fontänen. Jag gör det i Jesu Kristi Namn.

¹⁵⁴ De är Dina, Herre. Låt dem dricka av Dig, det Levande vattnet, den levande Vattenkällan! I Jesu Namn ber jag om det. Amen. Ge oss det, Herre!

Å, dyrbart är det flöde,
Som gör mig vit som snö,
Jag vet ingen annan källa,
Ingen annan än Jesu Blod.
Vad kan tvätta bort mina synder?
Ingenting annat än Jesu Blod.
Vad kan göra mig hel igen?
Ingenting annat än Jesu Blod.

Å, Jesus, hela de här människorna, Herre! Ge oss det, Herre, genom Jesu Namn! Jag ber, Gud, att Du . . . ? . . . Du vet allting.

Jag vet inte av någon annan källa,
Å, ingenting annat än Blodet . . .

¹⁵⁵ Tänk på det, ingen annan källa vet jag av! Jag känner inte till någonting annat än Honom. Jag vill inte veta av någonting annat än Honom. Ingenting annat än Jesu Blod! Å!

Å, dyrbart är det flöde,
Som gör mig vit som snö,
Jag vet ingen annan källa,
Ingen annan än Jesu Blod.

156 Medan vi sjunger det där igen, låt oss skaka hand med varandra! Älskar Ni varandra? Finns det någon här inne, som har någonting emot någon annan? Om det är så, gå och ställ det till rätta! Vill Ni det? Låt oss inte lämna den här platsen på det sättet! Förstår Ni? Om Ni har någonting emot någon, så gå och ställ det till rätta, just nu! Just nu är Ditt tillfälle att gå bort, säga: "Broder, syster, jag sa någonting om Dig, jag tänkte någonting, jag menade inte att göra det där. Förlåt mig!" Ser Du, det är så man ska göra. Låt oss ha Källan mitt ibland oss, hela tiden! Förstår Ni?

Ingen annan källa vet jag av,
Ingenting annat än Jesu Blod.

Å, dyrbart är det flöde,
Som gör mig vit som snö,
Å, jag vet ingen annan källa,
Ingen annan än Jesu Blod.

157 Å, är Han inte underbar? Ingen annan källa! Vi vill inte orena oss med andra saker. Vi har avskiljt oss, lämnat världen bakom oss. Vi vill inte ha mer av Egyptens vitlök och trasiga cisterner. Vi är på resa tillsammans med Herren Jesus, den slagna Klippan, amen, äter Manna från Höjden och dricker, äter änglars Mat och dricker ur Klippan. Amen!

Ingen annan källa vet jag av,
Ingenting annat än Jesu Blod.

Låt oss böja våra huvuden nu!

158 Jag ber att Gud ska välsigna var och en av Er så rikligt, att Hans nåd och barmhärtighet ska vara med Er genom den kommande veckan. Och om någonting skulle hända, så att en av Er kanske skulle smyga in bakom förhänget nu, kom bara ihåg att det bara blir några timmars sömn och vila, innan vi möts. Kom ihåg att: "De, som är levande och finns kvar, ska inte hindra dem, som sover, för Guds Basun, den där sista Basunen. . . " Den sjätte har just ljudit. Och den där sista Basunen, liksom det sista Inseglet, kommer att vara Herrens Tillkommelse. "Den ska ljuda och de, som har dött i Kristus, ska uppstå först." De bara vilar till dess.

159 Och om Du skulle bli skadad, så kom ihåg:

Tag det Namnet Jesus med Dig,
Som en sköld mot varenda snara.
Och då frestelserna samlas omkring Dig,
Andas bara detta heliga Namn i bön!
(Demonerna kommer att fly.)

160 Kom bara ihåg, vi hoppas få möta Er här nästa söndag förmiddag. Ta med Er de sjuka och plågade in! Jag ska be

för Er. Nu får Ni be för mig. Vill Ni göra det? Säg: "Amen."! [Församlingen säger: "Amen." — Red.] Jag ska be för Er, att Gud ska välsigna.

. . . Namn i bön.

Kära Namn, kära Namn, å, så ljuvligt!

Jordens hopp och Himlens fröjd,

Kära Namn, å, så ljuvligt!

Jordens hopp och Himlens fröjd.

Böjda inför Jesu Namn,

Bugande till marken vid Hans fötter,

Till Kungars Kung ska vi kröna Honom i
Himlen

Då vår resa slutad är.

Kära Namn, kära Namn, (är det inte ljuvligt
och kärt?)

Jordens hopp och Himlens fröjd,

Kära Namn, kära Namn, å, så ljuvligt!

Jordens hopp och Himlens fröjd.

¹⁶¹ Det är alltid så svårt att lämna Er. Fastän jag vet, att Ni håller på att brinna upp, men det är bara någonting med. . . Låt oss, en enda vers till av någonting, vill Ni göra det? [Församlingen säger: "Amen." — Red.] Vill Ni göra det? *Välsignat vare det band, som binder*, syster. Hur många kan den gamla sången? Vi brukade sjunga den för årtal sedan.

¹⁶² Och jag tänkte ikväll: "Två händer, som finns kvar av hundratals.", då vi brukade sjunga den där sången i ring i tabernaklet och hålla varandras händer. *Välsignat vare det band, som binder*. Jag har jordfäst många av dem, just här uppe på kyrkogården. De väntar, jag ska möta dem igen. Jag ser dem då och då i en syn, då jag tittar bakom förlåten. De är där.

Låt oss böja våra huvuden nu, medan vi sjunger!

Välsignat vare det band, som binder samman

Våra hjärtan i kristen kärlek.

Gemenskapen. . .

Är lik den, som finns där ovan.

Då vi. . .

Sträck nu ut Din hand och ta tag i någon annans hand!

. . . skiljas från varandra,

Böj Ditt huvud nu!

Ger det oss invärtes smärta.

Men vi ska fortfarande vara förenade i
hjärtat,

Och hoppas få mötas igen.

¹⁶³ Med våra huvuden böjda överlämnar jag nu mötet till pastorn och avslutar med. . .

TRASIGA CISTERNER SWD64-0726E
(Broken Cisterns)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska söndag kväll den 26 juli 1964 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2012 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org